

Već duže smo se pokušavali ispoloviti da se okupimo i odradimo zahtjevnu akciju. Sada se poklopilo da je već duže vrijeme veća količina snijega na području Plaškog, a vrijeme je stabilno još kraće vrijeme makar se uskoro najavljuje južina. Čemu se mi radujemo (bez južine) zbog pretpostavke da nas čeka bistra voda za ronjenje. Kaj bi si ja preveo, bit će novih preronjenih metara...

Dana 20. veljače 2015. startaju tri ekipe iz različitih smjerova, no prema istom cilju. U Alanovoj klasično prekrcanoj Škodi su: Anita, Katarina, Tihi i jelte već spomenuti šofer. Oni su uspjeli startati nešto prije ekipe u kojoj smo bili: Elvir, Marko i ja s standardnim golfićem. Jedno naš prekaljeni usamljeni strijelac Gogo, prvi stiže iz srca gorskog Kotara do Plaškog i strpljivo čeka da ekipa po ekipa doklipše. Srećom nam je Meho dao kuću na raspolaganje, pa smo imali fiksni objekt sa svime potrebnim. Struja, voda, suha drva, kuhinja, sanitarni čvor... Jedini je problem bio zagrijati ledenu kuću oko koje ima 30+ cm snijega. Iskorištavamo večer za pregled i brzi servis opreme, punjenje ronilačkih boca, punjenje rasvjete i Go-Pro kamere. Tek sada možemo nešto prezalogajiti i ne dehidrirati...

Stiže nam i subotnje jutro gdje krmeljava ekipa ima finalne pripreme za polazak na Grbinu špilju. Naravno da se autima najbliže može do Mićine kuće, znači svu opremu treba prenijeti do ispod litice na kojoj nas Grbina čeka. Kako je tko mogao tako je zgrabio nešto od potrebite opreme i u nekoliko se rundi oprema prebacila do pod stijenu. Naravno da je staza otežana jer na nekim mjestima snijega ima oko 1m, pa je propadanje do „jaja“ pod teretom dvobocnika i neke druge opreme najnormalnija stvar.

Stari mačak Gogo prvi se ispenjava na plato i priprema štrik za prečnicu za transport opreme. Mi odozdola dotežemo da se prečnica previše ne objesi pod većim teretom. Nakon toga mu se priključuju Marko i Elvir, da odrade podizanje opreme i pripremu štrika za penjanje. Nakon toga cure ispenjavaju po štriku, Tihi ostaje dolje na sigurnom a Alan i ja se klasičnim Goginim putem priključujemo ostatku ekipe na platou ispred samog ulaza u Grbinu. Kreće lagani transport 3 dovobocnika i ostale opreme kroz špilju do sifona. Gogo, Alan i ja oblačimo suha ronilačka odijela i krećemo za njima ka sifonu. Stižemo do jezera, gledamo vodu-ona gleda nas, dobro je i niska je i bistra je. Dogovor je da danas idemo pokušati probiti još dalje, a sutra crtanje. Pa koliko se uspije napraviti... Gogo će biti podvodni snimatelj speleoronilac, a Alan i ja speleoronionci probijači (usputno sam skupio i nekoliko buba-baja u sifonu za uzorkovanje...). Krenuli smo kroz već postavljeni dio, pa skrenuli u meni novi a također zadnji puta postavljeni dio kanala. Malo po malo se krećemo od samoga početka ronjenja i pokušavamo ponovno ugledati čovječju ribicu, Gogo snima... ..ja usputno lovim buba-baje. Stižemo do pred kraj postavljenog reel-a, nadovezujemo se na nekih 9m dubine i produžujemo dalje kroz uži no dubok kanal. Roneći smo se kretali do naše najveće postignute dubine od 16m, no vidjeli smo

dok je još bilo bistro da ima dijelova gdje se dubina povećava na cca 25m. A to je 200-tinjak metara od ulaza. Kako se na 10-ak metara dubine ne vidi plafon ni površina u jednom trenutku smo odlučili izroniti, pa da vidimo gdje smo. Izašli smo na površinu gdje je Alan fiksirao reel, promotrili morfologiju, provjerili boce, izkonzultirali se i istim putem krenuli nazad kroz sada već vidno zamućenje. Postavili smo još oko novih 100m novog reel-a.

Ipak uski je prostor, trojica smo prošli, ajmo sigurno izaći van. Mjestimično je vidljivost padala na duljinu ruke, mjestimično se vidjelo 1-2m. Tek kada smo se vratili do prvog skretanja u širi kanal, stanje je bilo malo bolje, povećala se vidljivost do 3m. Grupno provjeravamo stanje u bocama i zaključujemo da je najsigurnije da se ide van. Sutra planiramo opet zaroniti pa nacrtati koliko se da...

Vadimo Gogin dvobocnik van, Alanov i moj ostaju jer smo potrošili po 50 bara. Izlazimo van među ekipu i prepričavamo kaj je bilo, nažalost Katarina mora juriti na vlak jer sutra mora pičiti za Dubrovnik...

Spuštamo se dole, neki lakše neki teže. Neki slobodnim kretanjem, neki po štriku, a neki kao ja u suharku koji već godinama nema ripne na donu se odlučuju na egzibiciju. Odrađujem penjanje preko hrbata pa preko fest strmine do drugog hrbata po kojemu se može lakše kretati. Uglavnom slijedi povratak u Mehinu kuću i prepričavanje doživljenog...

...dogodilo se ono od čega smo strepili, preko noći pukla je južina. Rapidno se digla temperatura, popraćena intenzivnom kišom. To nam nikako ne odgovara, osim kaj bumo pokisli do špilje, dići će nam se i zamutiti već zamućena voda. Zadnji puta kada sam ja bio na Grbinjoj, imali smo doživljaj iz prve ruke da vidimo kako se voda naočigled diže. Valjda ne bude opet tako...? Pada odluka da danas ronimo samo Alan i ja.

Stižemo u Grbe, presvlačimo se, Alan i ja odmah u suharke pa kud puklo. Primjećuje se da je visina snijega reducirana spram jučer, svejedno se meni skliže u suharku bez ripni na donovima. Objlašnjavam ekipi kuda sam se jučer spustio, pa da probamo tim putem, kao lakše je. Njima još i ide, meni sklizavica teška. Nekako se dovučem do ulaza i nismo sigurni hoćemo li uopće roniti, FUCK! Svejedno moramo do vode i u vodu makar da opremu izvučemo, jer po ovim uvijetima nema smisla crtati.

Kada smo došli do vode primjećujemo da se voda digla 30-40cm od jučer. Zamalo odustajemo od ronjenja, no kada smo već na vodi ipak se kompletiramo i idemo još malo pogledati kaj ima i postaviti kanal u kojem smo u prvom ronjenju Grbine bili. No maknuli smo reel i otišli u neki manji kanal gdje si je tada Alan probušio mandetu pa se namočio i nazebao. U prvom dijelu je vidljivost bila 1-2m, dublje u kanalu gdje se malo proširio i 2-3m. Odo smo mi u taj kanal, po sjećanju sam se prevario. Sada je i veći i duži, oko 50m dužine i do 10m širine. Razgledavamo ga detaljno jer je taj komad još najbistriji od današnjeg ronjenja, opet nema čovječje ribice, ima neko provlačenje gdje treba pobacati kamenje da se napravi više mjesta ... Postavljamo reel i u taj kanal i lagano idemo prema van. Sada imamo postavljenih 300-tinjak metara špage, a nismo uspjeli nacrtati niti metra. Šteta! Morat ćemo nekom prilikom opet na teren i odraditi samo mjerenje i napraviti nacrt podvodnog dijela špilje.

Usljeđuje izlazak iz špilje s dvobocnikom na leđima u suharku koji godinama nema ripne na donovima, Alan barem ima tenisice preko čarapica od suharka pa mu krakatome kretanje ide. Srećom s nama je Gogo uz Marka i Elvira, koji me u potpunosti servisira i sigurno izgmizavam van iz špilje. I sada slijedi obratno od dolaska, spuštaj sve dole. Pakiraj i cukaj do autiju. Ovaj puta koristim blagodati opreme za spuštanje po štriku i to ide jednostavno i brzo. U jednom trenutku još pri vrhu sam dreknuo: „Da me sada mama vidi!“. U suharku na štriku, poslije ronjenja ide spuštanje niz liticu. Ma neponovljivo!

Vraćamo se koritom Grbine i vidimo da je snijeg još drukčiji nego na dolasku i da vode ima u koritu. Stižemo do Mićine kuće, presvlačimo se i pakiramo. Malo se okrjepljujemo kod njega da se dobijemo i pičimo do Mehine kuće. Naime moramo na vrijeme krenuti da nam Anita ne zakasni na posao u ZG.

Tako je prošla zadnja akcija na mojem roditeljskom dopustu!

Autor: Frf